

ISKRICE

Glasilo učencev Osnovne šole Žiri

Prispevki učencev Osnovne šole Žiri v prvem polletju šolskega leta 2017/2018

Zbrala in uredila Barbara Peternel

Naj 8 krogov odličnosti postane 8 naših vsakodnevnih navad. Neznani avtor je nekoč dejal, da odličnost lahko dosežemo, če ljubimo bolj, kot drugi menijo, da je modro, da tvegamo več, kot drugi menijo, da je varno, da sanjamo več, kot drugi menijo, da je praktično, in pričakujemo več, kot drugi menijo, da je možno.

Namesto uvoda v prvo številko letošnjega šolskega časopisa pesem Rebeke iz 6. razreda.

8 KROGOV ODLIČNOSTI

8 krogov odličnosti,

8 dobrih navad.

Moja pot do odličnosti,

kdo je nima rad.

Prezemi odgovornost za svoja dejanja

in prišel boš tudi do znanja.

Slaba ocena te nauči:

»Prihodnjič malo dlje žuli klopi!«

Ko izbereš si svoj cilj,

mu bodi res predan

in ko ga dosegel boš,

boš čil in nasmejan.

Z dobrim namenom vedno govori,

pozitivni naj bojo glasovi tvoji,

velika moč je v besedi,

ko uporabiš jo v povedi.

Ali smo fleksibilni,

si znamo vzeti čas?

Smo pripravljeni kaj spremeniti,

da boljši cilj je naš?

Osredotočim se na tu in zdaj
in rečem: «To je to!»
Na poti sem k odličnosti,
mi sploh ne gre slabo.

Včeraj sem si stopil na vezalko
in spotaknil se,
a napake vodijo k uspehu –
zdaj zavežem čevljuje.

Integriteta osebo nauči,
da mora z vedenjem dokazati,
da v resnici res živi,
to kar govori.

Uravnoteženost ti pove:
»Živi najbolje kar se da!«
Vedno bodi zadovoljen
in veselega srca.

8 krogov odličnosti,
8 dobrih navad.
Moja pot do odličnosti,
kdo je nima rad.

Rebeka Cankar, 6. b

Osebna odličnost je skupek močnih življenjskih vrednot in načel po katerih živijo uspešni ljudje. Ko so nekateri raziskovalci razmišljali, kaj loči odlične ljudi od povprečnih, so ugotovili, da jih družijo predvsem to, kako živijo 8 pomembnih vrednot, ki jih imenujemo 8 krogov do osebne odličnosti. Otroci so naša prihodnost in upamo, da osvojijo 8 krogov do osebne odličnosti, teh vrednot, ki lahko prerastejo v 8 življenjskih veščin in načel, po katerih živimo.

Kretnje za 8 krogov odličnosti ter razred, ki je na prireditvi 8 krogov odličnosti prikazal eno izmed odličnosti.

2. razred – **ODGOVORNOST** (Držimo se za trebuh – v predelu pleksusa se čuti odgovornost.)
3. razred – **GOVORI Z DOBRIM NAMENOM** (S palcem in ostalimi prsti nakažeta govorjenje.)
4. razred – **NAPAKE VODIJO K USPEHU** (Prst pod nosom kot simbol tega, da napake dišijo po uspehu, kar je res.)
5. razred – **TO JE TO** (Roka pod brado, ki nakazuje, da imamo, ko živimo v skladu s To je to, glavo zmeraj pokonci.)
6. razred – **PREDANOST** (Napeti bicepsi simbolizirajo vztrajnost in moč, ki je potrebna za predanost.)
7. razred – **URAVNOTEŽENOST** (Najprej z eno in nato z drugo nogo trdno stopite na tla, s čimer simbolno prikažete, kako trdno stojite na tleh – ste prizemljeni.)
8. razred – **FLEKSIBILNOST** (Pozibavanje v kolenih nakazuje prožnost/fleksibilnost v vedenju.)
9. razred – **INTEGRITETA** (Desna in leva roka sklenjeni nad glavo – vrednote in dejanja se ujemajo.)

To je to

Nekega dne sem se odločila, da bom spekla medenjake. Pripravila sem sestavine, delovni prostor in kmalu sem pričela s peko. Najprej mi je šlo zelo dobro, potem pa so se pričele delati napake. V testo sem pozabila vmešati med. Tega nisem opazila. Potem so se mi medenjaki še zasmodili, da so bili celi črni. Vse je šlo narobe. Ko sem jih poizkusila, so bili zelo čudnega okusa, saj so bili brez medu.

Drugi dan sem spet poizkusila speči medenjake. Pozorno sem prebrala recept. Na srečo nisem pozabila dodati medu. Ko so se medenjaki pekli, sem natančno gledala na uro. Medenjaki so bili pečeni. Ko so se ohladili, sem enega poizkusila. Zelo je bil dober. Medenjake sem postregla tudi svoji družini. Naslednji dan medenjakov ni bilo več, saj so bili tako dobri, da smo jih pojedli v enem dnevu. Ko so mi medenjaki uspeli, sem si lahko rekla TO JE TO.

Blažka Mlinar 5.a

To je to

Učenci 5. c razreda smo uprizorili dogajanje v popoldanskem času, in sicer, ko pride učenka domov.

V prvem primeru gre za brezvoljno deklico, ki ji ni do ničesar v tistem trenutku, vse odlaša in na sploh ji je življenje bedno in dolgočasno.

Druga deklica pa živi v skladu z načelom To je to, kar pomeni, da poskuša iz vsakega trenutka v življenju potegniti največ, ne odlaša in se veseli izzivov.

Ajda pride iz šole vsa zdolgočasena.

Ajda: »Kolk je blo v šoli bedno. Pa še tolik je naloge.«

V sobo pride mami.

Mami: »Živjo. Kako je bilo v šoli ljubica?«

Ajda: »Ful bedno mami. Pa še angleščino smo imel.«

Mami: »Ali mi boš potem pomagala narediti kosilo?«

Ajda: »Mogoče čez eno leto.«

Mami odide iz sobe. Zdaj vstopi oče.

Oče: »Živjo ljubica. Kako je bilo v šoli?«

Ajda: »Tolk dolgočasno ni blo še nikol.«

Oče: »No, da te malo razvedrim,... mi boš potem pomagala pokositi travo?«

Ajda: »A hočeš, da me še kap zadane?«

Oče gre iz sobe. V sobo vstopi še sestrica.

Sestrica: »Bi se igrala z mano?«

Ajda: »Mogoče kasneje, za božič, ko ne bo te trapaste šole. No zdej pa pejt. Šu šu šu.«

Živa pride domov iz šole srečna kot le kaj. Lica ji kar žarijo.

Živa: »Živjo, doma sem. Danes smo se imel v šoli ful fajn. Učili smo se super težke računske izraze. Ooo, pa učiteljica nas je pelala na sladoled.«

V sobo pride mami.

Mami: »Živjo deklica moja. Kako je bilo v šoli?«

Živa: »Ful smo se imel fajn., zelo je blo zanimivo«

Mami: »No, mi boš potem pomagala narediti kosilo?«

Živa: »Seveda, samo preoblečem se.«

Mama odide v sobo pride oče.

Oče: »Živjo, Živa. Kako je bilo v šoli?«

Živa: »Ful dobr. Ti ne veš kolk novih stvari sem se naučila. «

Oče: »Ali mi boš potem pomagala pokositi travo?«

Živa: »Seveda, saj sem ti že včeraj obljubila.«

Oče odide in v sobo pride sestrica.

Sestrica: »Ali bi se igrala z menoj?«

Živa: »Seveda. Samo še nalogo naredim, mami poma...«

Sestrica: »Ja bla bla bla...«

Mama na štedilnik pristavi lonec in igre je konec.

Prilagodljivost - fleksibilnost

Vloge: Medved – Denis, Zajec – Jerneja, Ptica – Tjaša, Lisica – Ana – učenci 8. razreda

DENIS: Zdravo vsem skupaj, sem medved in se vsako leto prilagajam na tak način, da celo zimo prespim v svojem brlogu, zato si moram prej nabrati veliko zaloge hrane oz. jo spraviti v svoj želodček, da moje spanje poteka nemoteno do spomladanskih otoplitev.

JERNEJA: (priskaklja na oder) Jaz sem zajčica in kot verjetno veste, rada jem korenje. (veselo poskočno) pozimi mi zraste veliko dlake, da me na mrazu ne zebe, poleti pa mi odpade, da mi ni vroče. Ker moram bežati pred plenilci, znam zelo hitro teči.

TJAŠA: (prileti) jaz pa sem ptica, ptica selivka. poleti priletim iz toplih krajev sem k vam, jeseni pa odletim drugam na toplo in s tem preletim več tisoč kilometrov. Vse to počnem zato, ker zime niso prijetne zame, saj ne dobim dovolj hrane in tudi zeblo bi me.

ANA: jaz pa sem zvita lisička. tudi jaz pozimi dobim veliko dlake, da me ne zebe, poleti pa mi izpade. Da dobim vsaj malo hrane - najraje imam kakšno kokoško - se moram prilagoditi razmeram narave oz. podnebja in seveda skrbno prežim na nepazljivosti človeka, ki varuje svoje živali.

(vse živali se postavijo v vrsto)

JERNEJA: Krog odličnosti, ki je sedaj na vrsti, se imenuje, kot ste verjetno že sami ugotovili fleksibilnost ali po naše prilagodljivost.

TJAŠA: Zato smo se odločili, da vas malo preizkusimo, kako se vi, učenci in učenke prilagajate različnim stvarem.

ANA: Vsaka od nas živali, si bo zbral enega od vas, iz vse publike, ki se nam bo moral pridružiti tukajle na odru in bo poskušal čim bolje opraviti nalogo, ki vam jo bomo dali.

DENIS: pa začnimo. Jaz veliki medved prosim lepo, da se mi tukaj na odru pridruži eden od prvošolčkov. Kdo se javi? No, prosim, če skupaj narediva 10 počepov. Meni gre to težje od rok oz. nog, zato bom štel kar tvoje.

Naredita počepe.

Denis: Odlično! Lahko se usedeš.

JERNEJA: Jaz zajček, ki imam kratek rep in zaradi lisice – tele lisice tu (pokaže nanjo) dolga ušesa, prosim, da se nam pred mikrofonom pridruži en član pevskega zbora. .... Prosim preberi, zakaj imam dolga ušesa.

Prebere.

JERNEJA: Odlično! Hvala za sodelovanje.

ANA: Jaz lisička zvita naprošam, da, kar ti Jerneja nekaj zaigraš na flavto. Vem, da ni v scenariju, a sem pač zvita, haha.

Jerneja zaigra.

TJAŠA: In jaz ptica selivka, kot bi mi rekli ljudje, prosim, da pride na oder povezovalc, ki naj napove naslednji krog odličnosti. Že vnaprej mu čestitam za njegovo prilagodljivost.

SKUPAJ: (VESELO) Hvala vsem za sodelovanje, NASVIDENJEEEE!!!

Integriteta

Integriteta – vrednota pomembna,
ostalim podobna, a vseeno posebna.

Beseda neznana buri domišljijo,
težko je berljiva, ima pa vodilo.

Življenjsko vodilo, pomembno zelo,
je dokaj preprosto, glasi se tako:
govori, kar misliš, in tu ni izjeme,
če me ne upoštevaš, imel boš probleme.

In še bolj pomembno: naredi, kar rečeš!

Sicer prav hitro lahko se opečeš.

Živi vrednote, delaj po mislih
in upoštevaj, kar imaš v čislih!

Močan je karakter in čista je vest,

ostani vselej sam sebi zvest.

Dobro počuti se v svoji koži,
po drugih uspehov naj se ti ne toži.

Saj drugi vse vidi, ko nas opazuje,
kaj nas žalosti in kaj razveseljuje,
pa kdaj smo iskreni in prav govorimo
ter kdaj se zmišljujemo, streljamo mimo.

V integriteti iskreno deluješ,

saj tudi delaš, ne le pametuješ.

Zato ti ljudje zaupajo radi,
ne-integriteta pa vpliv ti pokvari.

Zatorej pomembno:

vrednot se držite,

življenje uživajte,

da ga ne izpustite.

Nina Cankar, 9. a

Liza Poljanšek, 4. a

Prijateljstvo

Prijateljstvo zame pomeni vse. Vsak ima svojega najboljšega prijatelja s katerim je najraje. Prijatelji se med seboj velikokrat skregajo, a se kmalu morajo pobotati. Prijatelja sta lahko dva ali trije ali štirje ali celo več. V skupini prijateljev ima vsak svojo idejo. Te ideje morajo združiti, da jim nastane to, kar želijo. Prave prijatelje združujejo posebne prijateljske vezi, katere ostanejo za večno. Prijatelji se ne skregajo za večno. Prijatelji si pomagajo v vseh situacijah. Prijatelj je kot najsvetlejša zvezda na nebu, ki nikoli ne izgine. Življenje brez prijatelja je dolgočasno in brez pomena.

Tara Krvina, 3. c

ZIMA IN PRAZNIČNI ČAS

Zima je mrzla,
gosta in bela,
pozimi ptičica
ne bo zapela.

Drevesa so bela
kot papir,
pozimi zunaj
nikoli ni mir.

Pred hišo stoji
sneženi mož,
ki je velik,
kot kakšen mrož.

Včasih pride
sneženi vihar,
če si v hiši,
ti ni nič mar.

Zunaj se sankamo,
smučamo in veselimo,
dol po bregu
hitro drvimo.

Alen Primožič, 5. b

Zimska pesem

So hribi spet beli,
na cestah je led.
Mrzel veter brije
in sonce skozi ivje sije.

To je zima prava,
da snežena je cela narava.
Mi pri peči se grejemo
in snežinke štejemo.
Julij Bogataj, 4. b

Miklavž

Pozimi obdaruje,
pomladi pa opazuje.
S parkeljni se vozi
od hiše do hiše,
dokler ne pride do vsakega,
ki mu pismo napiše.

Angelčki so mu v veliko pomoč,
saj darila nosi samo eno noč.
Potem pa utrujen zaspi,
medtem pa parkelj otroke straši.

Tak je Miklavž,
vse rad obdari,
kdor je poreden
pa jih s šibo dobi.

Lana Eniko, 4. b

Sneženi mož in zima

Zima je res prima,
čeprav je mrzla kot poleti klima.
Otroci po klancu spuščajo se,
sama radost in veselje jih je.

Snežaka hitro naredijo dva,
do ušes nasmejana sta.
Opazujeta otroke, ki veseli so vsi,
a kaj ko zima tako hitro beži.

Rada bi v ledeno deželo odšla,
da njuna pravljica se prehitro ne konča.

Luka Igljč, 4. a

Drzalci

Včeraj smo gledali ples na ledu,
na zaledenem jezeru na prelepem Bledu.
Drzalci lahkotni drsijo,
saj vsi točno vejo, kaj naj naredijo.

Drsijo, drsijo in se vrtijo,
včasih tudi kot ptice letijo.
Drzalci imajo zelo radi led,
na njem dosežejo tudi kak lep uspeh.

Maja Sedej, Tisa Šifrar, 4. a

Zimski dan

Zima je mrzla kot klima,
a vseeno je prima.

Ko pridem na Bled,
se na ledu odvija pravi balet.
Eni drsijo in se veselijo,
drugi pa pri hokeju gole delijo.

Otroci so na bregu
na lepem belem snegu.
Tam s sankami hitijo
in snežake si gradijo.

Ko pa tema se spusti,
na topel čaj odhitijo vsi.
Ogrejejo mrzle si roke,
in smuknejo v tople postelje.
Jakob Praznik, David Šenk, 4. a

Teta zima

Teta Zima je huda gospa,
mrzla in ledena je vsa.
Ko na koledarju december je,
komaj čakamo, da prikaže se.

Če tete zime ni,
so otroci žalostni vsi.
Ni zime brez snega,
in ni veselja pravega.

Zato je prav, da vsako leto pride med nas
in nam polepša še praznični čas.

Zoja Zupančič, 4. a

Prihaja božič

Vsepovsod so rime,
ko se nam na glavo sneg prime.

Na žlebovih so sveče,
ki nam dajejo polno sreče.

Pred vrati se pojavi
božiček z nasmehom in vse pozdravi.

Anja Reven, Sara Eniko, 4. c

Božiček

Živi na severnem tečaju,
poje veliko krofov ob toplem čaju.

Za božič nas obdaruje,
ko po celem svetu potuje.

Zvečer mu pripravimo mleko,
in ga položimo na kamin z opeko.

Ko ponoči vsi še sladko spimo,
nas božiček in njegovi škratje obdarijo.

Zjutraj pa vidimo, da mleka ni več,
darila pa zavita v papir rdeč.

Potem pa celo leto počiva
in si za drugo leto moči vliva.

Tjaša Eniko, 7. b

Novo leto

Novo leto že prihaja
In božiček že vstaja.
Otroci se že veselijo,
ker božiček ima darilo.

Zdaj pod jelko vsi sedijo
in daril veliko dobijo.
Ko mama speče potico,
jo dajo pod božično lepoticco.

Ko otroci se sladkajo,
se še z darili igrajo.
Vsi gredo na predstavo,
ker božičke radi imajo.

Kaja Podlesek, Klara Erznožnik, 4. c

Prvi sneg

Glej, glej zunaj pada sneg,
pobelil je že celi breg.
Komaj čakam, da ven grem,
saj zelo vesela sem.
Naredila bom snežaka,
podrobnost je pomembna vsaka.
Nataknila mu bom nos,
tako, da mu nihče ne bo kos.
S prijatelji se bomo igrali,
za iglu luknjo skopali.
Ko pa bomo imeli dovolj, bomo šli v hišo,
in si pripravili hladno meliso.

Tjaša Eniko 7. b

Larisa Pišljarič, 5. b

Ena sama želja

ŠPELA

Čas svetega Miklavža, čas obdarovanja. V šoli smo izdelovali voščilnice, ki jih bomo prodajali po dobrodelnem koncertu. Pogovarjali smo se o prav posebni temi, s prav posebno osebo. Ta prav posebna tema je bila psihologija. Prav posebna oseba pa nihče drug kot naša najboljša in najbolj simpatična psihologinja. Dala mi je misliti. Nisem ravno umetnica, zato sem imela pri izdelovanju voščilnic kar nekaj težav. A ne vem zaradi česa, mogoče zato, ker smo se ravno pogovarjali o psihologiji ali ker je bil on edini, ki je imel čas zame in mi je pri mojih težavah z voščilnicami pomagal, sem vedela, komu bom podarila najlepše darilo. Roku.

ROK

Danes sem med poukom opazoval Špelo. Iz oči sem ji prebral, kako uživa ob poslušanju gospe Erlah. In preskočila mi je iskrica v očeh, kar naenkrat je bila Špela najlepše in najboljše bitje na svetu zame. Ko sem Taju povedal, da sem se zatreskal v Špelo, me je ta pogledal tako, da sem se za hip ustrašil, da mu bodo oči skočile iz jamic. Potem me je vprašal, kako mi je ime. Zdaj sem ga jaz pogledal, kot tele bulji v nova vrata in ga vprašal, kaj je z njim narobe, da je pozabil, kako je ime njegovemu najboljšemu prijatelju. Popoldne mi je po Facebooku napisal, če se res ne spomnim več, kako me je Špela osvajala in da sem se je otepal na vsakem koraku. In ja, spomnil sem se. Po dolgem razmišljanju pred spanjem mi je v mislih ostal le stavek, da je ljubezen huda reč.

ŠPELA

Nekaj čudnega se je zgodilo. Rok me je danes gledal cel dan. Kadar koli sem ga pogledala, mi je vračal ljubezniv pogled. To mi seveda ustreza, a gledal me je tudi med testom matematike. Začenja me skrbeti, kaj bo z njegovimi ocenami, če bo imel v mislih samo to, kako lepe, dolge, rjave, ravne in gladke lase imam in kakšne barve so moje oči. Če bo matematiko pisal ena, se bom počutila kriva. Rada bi mu povedala, kaj čutim do njega. A po predavanju gospel Erlah, naše šolske psihologinje, se mi zdi, da bom to prihranila za misel po Miklavževem koncertu. Strah me je, kako mu bom to povedala, a vem, da mu bom, ker je res najboljši od najboljših.

ROK

Matematiko sem pisal cvek. Ne vem, kako bo doma. Upam, da se mama ni spet napila in bom moral v šoli pri športni vzgoji skrivati modrice ali pa se izmišljevati laži. Le kaj bi rekel oče? Ah, sploh ne vem, zakaj ga omenjam. Pravzaprav je on kriv vsega. On je kriv, da mama pije in da nas je za njem zapustila še Silva, moja sestra. Ona je bila pametna, pa saj je še zmeraj. Če bi bila doma, bi lahko skupaj z njo mamu pomagal odvaditi od alkohola. Ona bi skrbela zanjo, če bi jo jaz prosil. Ampak ko je videla, kako bo morala živeti, se je odločila, da bo raje živela sama v stanovanju, kakor da bi pospravljala naše stanovanje v bloku, polnem mamilašev.

ŠPELA

Ko sem prišla domov in mami povedala, da sem pisala štiri, je bila seveda vesela, a začudena obenem. Vedela je, da je to snov, katero imam najraje in da sem preverjanje pisala 100 %. Ko je prišla zraven Tia, leto starejša sestra, se je začela smejati, če sem zaljubljena. Povabila sem jo na zelo sestrski pogovor v svojo sobo. Vse je izvrtala iz mene. Kdo, kje, kdaj, kako ... in brž je vedela, kdo je Rok. A opozorila me je, da on prihaja iz blokovega naselja, v katerem ni pametno pohajkovati, ker tam živijo mamilaši. Njegova mama je njihova tarča. Zasmejala sem se, ker sem vedela, da Tia pretirava. Njena šibka točka

je bila, da verjame vsem mestnim izmišljotinam. A vseeno sem se zamislila, ker sem ugotovila, da o Roku ne vem skoraj nič.

ROK

Mame ni bilo doma. Sklenil sem, da bom gospo Počivavšek prosil, če lahko oceno popravljam. Prijazna je, zato mi bo gotovo pustila. Ko sem šel na Facebook, sem videl, da mi je Špela poslala prošnjo za prijateljstvo. Takoj sem jo sprejel. Po petih minutah intenzivnega pogovarjanja, med katerim je vesela privolila, da bo moja inštruktorica za matematiko. Potem me je začela spraševati, kje živim. Zavrtelo se mi je, ko sem zagledal ti dve besedi. Potem pa je glas po televiziji spregovoril, da če ljubiš, ni omejitev. Res je in povedal sem ji vse. Še prej sem ji napisal, naj malo počaka, ker bo ta zgodba dolga.

ŠPELA

V tej uri, ko sem izvedela, da Rok res živi v bloku z mamo, ki se redno opija, je bila moja glava čisto prenapolnjena. Zahvalila sem se mu, da mi je to povedal in mu obljubila, da njegove pretresljive zgodbe ne bom nikomur povedala. Porajale so se mi nove in nove ideje, kako bi lahko njegovo mamo pripravila k temu, da bi bolje skrbela za svojega sina. Okoli polnoči sem mu napisala načrt. Delal se bo, da si bo zlomil nogo. Če to ne bo vžgalo, bo še namišljeno zelo hudo zbolel in nekje sem prebrala, da še tako neskrbni mami ob pogledu na ubogega otroka v glavi nekaj reče, da mu mora pomagati. In če bo Rok ob pravem času na pravem mestu izrekel željo po tem, da bi rad, da mama neha piti, jo bo upoštevala in vsem se obeta lepša prihodnost.

ROK

Špela mi je predstavila totalno noro idejo in odločil sem se, da jo bom izvedel. Vesel sem, ker sem ji povedal svojo zgodbo in v njenih besedah se vidi, da bi mi res rada pomagala. Vzel sem torej bergle in ko sem prišel domov, sem se postavil v tak položaj, kot bi se, če bi bilo to vse resnično. Občudoval sem se, kako dobro igram. In res, ko je prišla mama domov in me videla na tleh popolnoma izmučenega, je pristopila k meni in me vprašala, kaj bi rad. Njen tresoč glas je bil tako ljubeč, da sem se kar težko zbral in rekel, da je moja edina želja, naj neha piti.

ŠPELA

Te dni se vse odvija zelo hitro. Roku je uspelo in vsak dan po šoli grem k njemu in mu pomagam stanovanje spraviti v red. In kar je najlepše, pomaga nama tudi njegova mama. Danes je popravljaj matematiko. Po vseh inštrukcijah bo zagotovo dobil pet. Na Miklavževem koncertu smo peli pesem Ena sama želja. Bilo je res lepo. Sicer imamo ljudje veliko želja in je veliko pomembnih ... Melodija pesmi je povedala vse, sama pa sem Roku povedala, da ga ljubim. In bil je srečen.

ROK

Minilo je že kar nekaj časa, odkar s Špelo hodiva. Kmalu ima rojstni dan. Povabila me je, da bova njen rojstni dan praznovala za novo leto. In pomislil sem, kako bo lepo. Vesel sem, da se mama drži dobro. Komaj čakam novo leto, ko bo Špelin rojstni dan.

ŠPELA

Čakala sem ga pred blokom in videla sem njegovo mamo. Nadela si je kapo in šal. Sklonila sta se skozi okno. Pod njihovim blokom se je vil pravi novoletni spreved; ljudje, oblečeni v palčke, zajce, medvede in lisice so korakali po ulici. Zadaj je korakala godba na pihala, v sredi se je v zlati kočiji peljal dedek Mráz, ob njem je sedela Sneguljčica, za njim pa Pepelka in princ z zlato krono na glavi.

Rahlo je naletaval sneg. Mama ga je prijela za ramena in ga poljubila, česar ni storila še nikoli doslej. Stisnil se je k njej in rekel: "Hvala, to je zame najlepše novo leto doslej." In res je bilo.

Jerica Jesenko, 7. c

DOGODKI

Samostojni zapisi o Žir-žavu

V ponedeljek, 2. 10. 2017, je na šoli potekal Žir-žav. S prijateljico sva obiskali cvetličarsko, slašičarsko, klekljarsko delavnico in knjižnico. Na cvetličarski delavnici sva naredili okrasnega zmaja. Za lase sem mu dala praprot in listje, na lase mašnico, za nos pa sem mu dala sredico sončničnega cveta. Na slašičarski delavnici sva s prijateljico Alanijo pojedli banano, pomočeno v čokolado. Bilo je zelo dobro. V knjižnici sva rešili list z besedami in dobili sva vsaka eno krem bananco. Žir-žav mi je bil zelo všeč.

NEŽA, 3. a

Na Žir-žavu je bilo veliko otrok. Šla sem na klekljarsko. Delali smo zapestnice. Šla sem tudi plesat. Učiteljica nam je pokazala korake. Najbolj sem se zabavala, ko smo plesali.

TINKARA, 3. a

Na Žir-žavu sem bila samo na dveh delavnicah, na impro igri in na plezanju. Splezala sem do vrha, čeprav Nina, moja sestra ni. Pri impro igri sem veliko sodelovala. Prišlo je veliko gledalcev, ki so se vključili v igro.

KRISTINA, 3. a

Povabimo sonce v šolo

Letošnji Teden otroka je potekal od 2. do 8. oktobra. Osrednja tema je bila »POVABIMO SONCE V ŠOLO«. Osredotočili smo se na »radovedno« šolo, veselje do novega, odprtega in uporabnega znanja, svetle prihodnosti. Mladinski pisatelj Primož Suhodolčan je v poslanici ob tokratnem tednu z naslovom Povabimo Sonce v šolo otroke pozval, naj bodo radovedni. "Radovedno iskanje znanja je najlepša igra," je zagotovil.

Teden otroka se je na naši šoli pričel z delavnicami Žir-žav, ki so potekale ponedeljek, 2. 10. 2017, v prostorih šole in na bližnjem parkirišču. Mentorji so s svojo delavnico poskrbeli za sproščeno druženje otrok, ustvarjalnost, širjenje novih znanj, zabavo in šport.

Šola je bila hitro polna radovednih otrok. Največ dela, tako kot vsako leto, so imeli v frizerski in kozmetični delavnici. Tudi v cvetličarski delavnici ni manjkalo učencev tako starejših kot tudi mlajših. Zanimanje je bilo tudi za delavnico, ki je imela napis na vratih Impro igra. Učenci in učenke so iz klekljarske delavnice prihajali z narejenimi zapestnicami. Plesna delavnica naju je zvalila, da sva se pridružili plesu in v njej ni manjkalo veselja ter smeha. V šolski knjižnici so učenci reševali križanke in besedne igre. V igralnici so gradili hiše iz majhnih paličic in se igrali tudi druge zabavne igre. Prva pomoč je bila prikazana v eni izmed delavnic, videti je bilo mogoče povoje, obliže, lutke, opornice in še kaj, kar se rabi pri prvi pomoči. Na spretnostnem poligonu so udeleženci skakali, se plazili, tekli in se zabavali. Veliko ograjeno igrišče, palice, žogica ter floorball se lahko prične in nekateri so bili zelo uspešni z zadetki. Pod koši pa so igrali košarko. Spoznali sva tudi športno plezanje ter pripomočke, ki jih rabijo plezalci kot so vponke, pasove in vrvi. Kolesarski poligon se je odvijal na prostem. Kolesarji so morali biti spretni, saj je bilo potrebno premagovati mnoge ovire. Zasledili sva tudi predstavnike M-Sore, ki so obiskovalcem prikazali izdelavo različnih lesenih izdelkov. Poskrbljeno je bilo tudi za lačne, saj so v kuharski delavnici pripravljali palačinke in

okusne čokoladne bananice. Letos prvič izvedena delavnica z imenom Navijam zgodbo, se je izvajala tako, da si v roke dobil vrstico, jo ovijal okrog prsta in ob tem pripovedoval zgodbo.

Tudi najina pripoved je navita in tako končana. Veseli sva, da smo s skupnimi močmi priklicali sonce v šolo, v številna otroška srca pa veselje in toplino.

Teja Bogataj in Laura Kepec, 7. c

Poročilo o Miklavževem sejmu

V četrtek, 30. novembra 2017, je potekal na naši šoli dobrodelni Miklavžev sejem v organizaciji šolske skupnosti oz. šolskega sklada.

Namen sklada je pomoč socialno šibkim učencem in otrokom v vrtcu. Sofinancirajo se dejavnosti in potrebe učenca, posameznega oddelka šole oz. vrtca, ki niso sestavina izobraževalnega oz. vzgojnega programa, oziroma programa, ki se ne financira iz javnih sredstev nadstandardni program); šole v naravi, nakup nadstandardne opreme, zviševanje standarda pouka oz. programa predšolske dejavnosti in podobno. Na začetku je zapel mladinski pevski zbor naše šole pod vodstvom zborovodja Andreja Žaklja in zatem je predsednik upravnega odbora šolskega sklada Janez Mlinar namenil pozdravne besede obiskovalcem ter se že vnaprej zahvalil za dobrodelnost. Večnamenski prostor je bil poln otrok in staršev ter seveda tudi prodajalcev in učiteljic, ki so učencem pomagale pri izdelavi in prodaji njihovih izdelkov. V prijetno okrašenem prostoru, kjer sva opazili lesenega sneženega moža in lično prav posebno novoletno jelko ter seveda novoletne okraske, so bile stojnice polne različnih izdelkov primernih za obdaritev v prihajajočih prazničnih dneh. Učenci so prodajali različne voščilnice, novoletne okraske za smrečico, adventne venčke, različne broške, domačo mešano marmelado, različna doma narejena mila iz limone, sivke, karamelne lizike, mafine, tudi uhane in še kaj ... Hvala vsem za obisk in nakup.

Laura Kepec in Teja Bogataj, 7. c

Kako smo popestrili šolo in kako jo še bomo?

INDIVIDUALNO DELO

Tisti, ki se sprašujete, kako poteka individualno delo pri učiteljici Miši boste morda dobili odgovor na kakšno izmed vaših vprašanj. Z učenci se srečujem po dogovoru, in sicer skupaj določimo ustrezen termin srečanja. Na srečanjih se pogovarjamo o raznolikih temah, npr. o učenju, prijateljih, prepirih, uspehih, neuspehih, žalosti, strahovih, presenečenju, idejah, višku energije, pomanjkanju energije, željah, nemoči, primerjavah med vrstniki, sočutju, skladnosti, spremembah, ...

Učence, ki prihajajo na individualna srečanja sem povprašala po njihovi izkušnji in povedali so:

»Zanimivo, veliko stvari. Včasih se mi ne ljubi, včasih pa je zelo zanimivo. Na teh urah ustvarjam in se kaj pogovarjamo.«

»Pri učiteljici Miši sem se imela zelo v redu, igrali sva se in pihala sem milne mehurčke. Lepo mi je bilo, ko sva delali voščilnice. Na začetku mi je bilo čudno, ker nisem takoj vedela, kaj bova delali in kako bo. Potem pa sem ugotovila, da sploh ni slabo.«

»Meni se zdi – meni je projekt Popestrimo šolo všeč, ker se izvajajo različne dejavnosti (npr. kuhanje, učenje ...). Zdi se mi dobro, da se po pouku, ko si čist živčen, lahko sprostiš. Pa zdi se mi fajn, da imamo tako fajn predstavnico, ki je nadarjena na več področjih; kuhanje, pogovarjanje in vse to. In všeč mi je, da lahko vsak svoje predlaga, kaj bi se pogovarjal in da ni vse vnaprej določeno.«

Primer izdelka enega izmed učencev, ki prihaja na individualna srečanja.

TEDENSKE AKTIVNOSTI

Srečujemo se v manjših skupinah.

IGRAJMO SE PSIHLOGIJO

Ob ponedeljkih se srečujemo s skupino Igrajmo se psihologijo, kjer smo se naprej posvetili spoznavanju, nato prijateljstvu, poslušanju, sanjam, tožarjenju in prepiranju, možganom in sproščanju ter krivici. V skupino je vključenih pet mlajših učencev in dve starejši učenki, ki s svojimi izvrstnimi idejami ustvarjata prijetno vzdušje za celotno skupino. Eden od udeležencev pravi: »Imam se odlično, ker delam različne stvari.«

RAZISKOVANJE SVETA

Ob torkih se srečujemo z učenci od 2. do 4. razreda pri Raziskovanju sveta, kjer smo se naprej spoznali in razdelili v dve skupini (Gozdne sence ter Risi in konji). Na prvem srečanju smo izdelali gozdne pošasti in jih ozvočili, tako da smo lahko prisluhnili zgodbi vsaki izmed njih. Sledilo je »gozdno srečanje«. V gozdu smo prisluhnili zgodbi Zdenke Kokotec Mavrični krtek in iz jesenskega listja naredili naprej več manjših mavric, nato pa skupno večjo mavrico. V mesecu novembru smo spoznavali svet ptic. Pomagali smo si z

zgodbami Polonce Kovač Ptičje leto. V istem mesecu smo risali, lepili in sestavljali ustvarjalni prikaz zgodbe Mala miška in veliko rdeče jabolko (A. H. Benjamin) in Nekaj res posebnega (Helena Kraljič). V prazničnem decembru pa smo ustvarjali voščilnice in okraske iz volne. Zadnje srečanje je bilo nekaj posebnega – takrat smo se srečali v celotni zasedbi in prisluhnili zgodbi Virginija Volk (Kyo Maclear), pomislili na svoje posebnosti, jih povezali z naključnimi predmeti, ki so vabili iz sredine našega kroga in nato povezali izbrane predmete v skupno zgodbo skupine. Kako bi to zvenelo? Eno zgodbo bomo delili tudi z vami.

»Vsa naša čustva se zaprejo v škatlico in ta čustva so: jeza, začudenje in veselje. Vsako čustvo ima svojo stran, tako kot kocka. Vsi skupaj smo povezani z verižico in sestavljamo sestavljanke.«

Fotografiji iz srečanj Raziskovanje sveta.

UČENJE UČENJA

Ob sredah se srečujemo s skupino učencev od 5. do 9. razreda. Vsak učenec si izbere učno snov, ki bi jo želel predelati in se ji posveti. Nekateri učenci se učijo tudi v paru. Učenci dobijo z moje strani predloge in ideje, kako bi učenje lahko poglobili in na kakšen način bi si posamičen učenec lahko učno snov bolj zapomnil. Z učenci smo spoznali različne učne tipe in se posvetili tri-delnemu modelu učenja.

Fotografije iz srečanj Učenje učenja.

PESTRA KUHINJA

Ob četrtkih se srečujemo s skupino učencev od 3. do 9. razreda in kuhamo. Na voljo imamo 3 ure. V tem času se razdelimo v skupine, pregledamo recepte in si razdelimo naloge. V zastavljenem času moramo jedi pripraviti in servirati. Sledi skupno kosilo, komentiranje naše uspešnosti ter pospravljanje. Z učenci smo se prebili čez mesec testenin, juh in kruha. V oktobru smo se tako posvetili jušnim testenima, krpicam in idrijskim žlikrofum. V novembru smo pripravljali enostavne juhe in porabili naše »jušne priboljške« ter se lotili večjega podviga. Pripravili smo golaž in Chilli con carne. V decembru smo bili sprva malce manj uspešni pri pripravi kruha in krušnih izdelkov, zato smo zavihali rokave in se ponovno podali na delo. Preizkusili smo krog odličnosti »Napake vodijo k uspehu« in uspeli.

Fotografije iz srečanj Pestra kuhinja.

NAPOVEDNIK

TEKOM ŠOLSKEGA LETA

V letu 2018 nas čaka še 12 srečanj znotraj vsake skupine. Veselimo se tudi EKO TABORA - »Si rad v naravi? Te skrbi za našo prihodnost? Želiš narediti uslugo okolju in denarnici? Če si na vsaj eno od vprašanj odgovoril z JA, se nam pridruži na EKOLOŠKEM TABORU, ki bo potekal predvidoma tekom zimskih počitnic. Do konca šolskega leta si želimo prvikrat organizirati BRALNO DRUŽENJE, kjer bomo osvežili, obudili ali zasadili željo po razumevanju sveta skozi pisano besedo.

POLETJE

V poletnih počitnicah bomo zopet organizirali POLETNE AKTIVNOSTI, ki bodo letos potekale od ponedeljka do četrta, in sicer v vsaj dveh terminskih obdobjih. Srečali se bomo tudi na IZZIVNIKU 1 in nadaljevali z izzivanjem skupine učencev iz lanskega Izzivnika z nadaljevanjem na IZZIVNIKU 2. Tabor Izzivnik si namreč zasluži svoje ime z razlogom! V letošnjem letu bomo ponovno organizirali Izzivnik 1 (16. – 18. 7. 2017) za učence, ki se še tabora niso udeležili in Izzivnik 2 (7. – 9. 8. 2017) za tiste, ki so se spoprijeli z izzivom na lanskem taboru.« Želimo ponoviti tudi aktivnosti A JE UČENJE LAHKÓ »LÁHKÓ«? in aktivnosti ČRKOLOMNIK.

Točne termine vseh ponujenih poletni aktivnosti bomo objavili v začetku junija na spletni strani Popestrimo šolo (<https://popestrimoosziri.splet.arnes.si/>).

KLUB PROSTOVOLJCEV

Učenci od 6. razreda naprej, kakor vidite, je pred nami pestro leto. Vsakdo izmed vas, ki bi želel sodelovati in pomagati pri nastajanju in izvajanju aktivnosti je lepo vabljen v kabinet Popestrimo šolo, kjer se lahko včlani v Klub prostovoljcev.

Vodja projekta Popestrimo šolo Miša Bakan

Rad bi se vam predstavil

Ime mi je Jurij. Osnovno šolo Žiri obiskujem že peto leto. Najbrž se vam zdi čudno, pa vendar vam moram zaupati, da poleg šole na daljavo v Žireh, redno obiskujem še šolo v Romuniji .

V Romuniji letos obiskujem četrti razred. Tematike po različnih predmetih se v obeh šolah lepo prekrivajo, tako, da nimam težav z razumevanjem snovi. Z matematiko imam srečo. Teme se, tudi s pomočjo učiteljice Vesne, zelo lepo prekrivajo in dopolnjujejo.

Jeziki !!! Trenutno se učim treh jezikov. S pomočjo učiteljice Vesne, za kar se ji neizmerno zahvaljujem, vsak dan bolj spoznavam slovenski jezik. Ko se pogovarjam s staro mamo v Žireh, nimam nikakršnih težav, da bi me stara mama ne razumela ali da bi jaz ne razumel nje. Isto se mi dogaja v Romuniji. Če pa se ne bomo razumeli med vrstniki, bomo nazadnje uporabili angleščino.

Šolski zvonec je v Žireh bolj prijazen do učenčevih ušes kot v Romuniji. Ko v Žireh zjutraj prispem v šolo, je moje prvo opravilo preobuvanje iz čevljev v copate. V Romuniji pa ostanemo v čevljih, kar pa meni ni všeč, ker poznam tudi druge možnosti. Zelo pa je v Romuniji poudarjena enakost nas učencev, zato smo vsi oblečeni v tako imenovane uniforme. Fantje imamo modro srajco, črn telovnik in suknjič, dekleta pa so oblečena v modre oblekice s predpasnikom.

V obeh šolah se malica deli ob velikem odmoru. Kaj pa je za malico? Hm, v Žireh vsi poznate kako poteka razdeljevanje, v Romuniji pa je vse skupaj malo drugače. Šola vsak dan učencem ponudi mleko in štručko, vendar večina učencev sama prinaša malice v šolo. Kosila v šoli ni. Upam, da sem vam vsaj malo predstavil moje šolsko delovanje.

Jurij Sebastian Močnik, 5. b

Žiga Brence, 5. b

NAŠE PRAVLJICE

Koza in 7 volkov

Mama volkulja je šla po nakupih in pustila doma 7 volkov. Takoj, ko je mati odšla, je prišla teta koza. Vdrila je skozi okno in požrla 6 volkov. Nato je prišla mama volkulja. Kozi je prerezala trebuh in nato so poskakali ven volkovi. Tako se naša zgodba konča. Koza pa je postala malica volkovom. Začinili so jo s peteršiljem, poprom, soljo in papriko. Večerja je bila okusna.

Matevž Naglič, 3. b

Bela Kapica

Nekoč je živela babica, ki ji je bilo ime Zaspanka. Šla je na morje, da bi nesla bolku košar s hrano. Na plaži jo je pričakala Bela Kapica. Bela Kapica je babico Zaspanko vprašala, če ji lahko kako pomaga. Rekla ji je, da naj ji pomaga pojsti dobrote iz košare. Prišel je še volk in skupaj so vse pojedli.

Jakob Jereb, 3. b

Smetiščni muc

Smetiščni muc se je kot vsak dan potepal naokoli. Šel je v hišo skozi okno pa spet ven, vendar tokrat s polnim gobčkom mesa.

Lepo se je najedel, pa se spet potepal. Kar naenkrat je poln škof vode padel nanj. Hitro je stekel na teraso, se otresel in začel peti. To je slišal siamski muc, ki je ravno ležal na žametni preprogi. Siamski muc je šel pogledat, kdo tako poje. Takrat je videl smetiščnega muca. Siamski muc mu je povedal, da se je ravno okopal. Smetiščni muc mu je rekel, da se je on tudi ravno okopal, ko so nanj zilili vodo. Siamski muc mu je rekel, da je eleganten in, da ga sušijo s fenom. «Kaj je to fen?» je vprašal smetiščni muc. »To je žival, ki ji rep vtaknejo v zid in potem se razjezi ter piha vročo sapo. Ali pa računalnik, je naprava, ki zasvoji naše lastnike in zato ne dobimo hrane. Kaj takega! Prav tako televizija, hladilnik in sesalec.« »Kaj pa je to?» je še bolj zanimajoče vprašal smetiščni muc. Siamski muc mu je rekel, da je hladilnik glavni del hiše (zaklad), ki pomiri želodec in da po televiziji gleda velike človeške ribice; sesalec, ki kot kura je prašne delce.

Najprej sta se še malo pogovarjala, potlej pa ga siamski muc, vpraša kaj ima on od življenja. Smetiščni muc zaviha rep in pove, da ima svobodo ter izgine v tiho noč.

Maj Šubic, 5. b

To ni mogoče

Nekoč sta za devetimi gorami in za devetimi vodami živela slon in miš. Bila sta najboljša prijatelja. Nekoč sta se hudo sprla, ker je slon goljufal v igri človek ne jezi se. Od takrat naprej se nista nikoli več videla. Miš se je zabavala s svojimi sorodniki in prijatelji, slon pa je čas preživel s svojim mlajšim bratom. Dnevi so minevali in miš je ostala sama, ker so mucki pojedli njene prijatelje. Odločila se je, da bo obiskala slona in to je tudi storila. Našla ga je blizu reke Srake. Opravičila se mu je, ker je bila tako jezna, a slon je pobesnel in pričel pretepati miško. Dolgo sta se pretepala in po eni uri je miška zmagala, slon pa je ves od krvi odšel daleč stran. Od sedaj naprej se vsi sloni in druge živali bojijo mišk.

To zgodbo sem povedala tudi svojim staršema. Bila sta zelo presenečena, saj sem jima povedala tako nemogočo zgodbo.

Blažka Mlinar 5.a

Nekoč je ob reki živel škratek. Po navadi je sedel ob reki in lovil ribe. Odločil se je, da bi odšel na pustolovščino v svet. Dobro se je obul in oblekel ter se odpravil proti gozdu. Najprej je srečal govorečo veverico. Povedala mu je, da prihaja z Lune. Pot sta nadaljevala skupaj. Srečala sta še zgovornega ježa, volka, ki je hodil po dveh nogah in sovo, ki je imela eno samo perut. Pisana družina je prišla do obale velikanskega morja. Vsi skupaj so se naložili na plavajočo desko in odpluli proti zahodu. Pluli so sedem dni in že so obkrožili svet. Kljub visokim valovom in temnim oblakom jim je to uspelo. Ko so novico objavile vse radijske postaje sveta, je pogumni deček iz osnovne šole vzkliknil: «TO PA NI MOGOČE!»

Nina Bogataj, 5.a

V nekem kraju, ki je devet gora daleč, je pes Štumfi premišljeval, kako ubiti zmaja Zimerja, ki je bruhal lepljivo snov zimit, ki te za par sekund prilepi na tla. Zimer živi v starodavnem templju, ki je tako hudo zaščiten, da tisti, ki gredo tja, ne pridejo več ven, in tisti, ki preživijo vse pasti, ukane in uganke, jih zmaj Zimer prilepi na tla in poje. Štumfi je rekel, če lahko greva in jaz sem privolil. Ko sva prišla tja, sva vstopila in videla labirint. Na srečo mi je iz majice visela nit. Vlekel sem jo, dokler nisem imel več majice. Privezal sem jo za močno vejo in sva šla.

Pot čez labirint je bila težka, a sva se prebila. Namesto grmovja so bile velike debele kamnite stene. Na te stene pa je bil položen velik strop. Ker pa je bil strop tako nizek, nisem mogel uporabiti drona, ampak ni bilo težko. Sledila je uganka: „Med tem, kar je in med tistim, kar se zdi, je plošča, ki hkrati laže in resnico govori. Laže, ker kaže, da nekaj je tam, kjer sploh ni, a resnico govori, ker tistega kar kaže, ne spremeni.“ (Andrej Rozman Roza, februar 2008). Tudi to sva rešila, a s težavo. Tudi ukana je bila. In sicer na desni strani hodnika je bila tabla z znakom "ne hodi tja". A če bi šla tja, bi padla v bazen tekočega peska.

Ko sva prišla do Zimerja, je rekel: „Predam se,“ midva pa hkrati: „Zakaj?“

Razložil nama je, da nikogar več ne mika priti, saj vejo, kaj se bo zgodilo.

Poklicala sva vaščane in skupaj smo ga vklenili. Vaščani so priredili slavnostni sprevod in postavili kip v najino čast. Imeli smo se lepo brez nevarnosti napadov drugih vasi ali živali. Živelimo srečno do konca svojih dni 😊.

Primož Recher, 5. a

Nekega jutra, natančneje v nedeljo, je prestrašena gospa poklicala uredništvo Gorenjskega glasa in trdila, da so na njenem vrtu čez noč nastale ogromne jame, ki so spominjale na puščavske kraterje. Bili so natanko podobni stopinjam, kot jih naredijo nadnaravna bitja v knjigi Toneta Pavčka. Ob tako fantastični novici so se novinarji v spremstvu policije takoj zbrali na kraju dogodka in občudovali neverjetno čudo. Ker niso bili kos videnemu, so na pomoč poklicali znanstvenike, raziskovalce in celo profesionalno lovsko društvo iz bližnjega mesta. Odločili so se, da raziščejo kdo je naredil stopinje in kam vodijo. Šli so čez vrt in cesto preko mesta. Stopinje so jih pripeljale do morja, kjer voda še ni zalila lukenj. Tam, kjer je bitje stopalo. Pojavila se je težava kako bodo sledili stopinjam čez morje. Najeli so letalo in se z njim odpeljali za stopinjami, ki so vodile čez ocean, puščavo in celo Antarktiko. Ne boste verjeli končale so se pri mravljišču na vrtu, kjer so pričeli raziskovanje. Ni bilo druge razlage kot, da jih je naredila mravlja, ki je po naključju pojedla super kvas. Ko ga je pojedla je tako zrastle, da se je odpravila na sprehod okoli sveta. Kvas je deloval ravno toliko časa, da se je vrnila nazaj v mravljišče. Vsi so bili veseli, da se je vse lepo končalo in razen velikih lukenj ni bilo večjih posledic in škode.

Maruška Demšar, 5. a

Bil je kralj, ki je vsak teden poklical enega kmeta in ga izzval na dvoboj v pripovedovanju zgodb. Če je kralj povedal boljšo zgodbo in je kmet trdil, da ni mogoča, je kralj zmagal in tako ukazal svojim služabnikom kmeta preganjati po vroči žerjavici. A če je zmagal kmet, si je lahko sam izbral nagrado. Tako je nekoč poklical zelo bistrega kmeta, brž ga je izzval na dvoboj. A kmet kljub žalitvam ni rekel, da to ni mogoče. Kralj se je končno vdal in kmetu rekel, da naj še on pove svojo zgodbo. Začel je pripovedovati o zmajih, morskih deklicah, mitih in o stvareh v katere kralj ne verjame. Kralj je pa odločno odgovarjal, da so te stvari resnične. Kmet pa je pripovedoval naprej: »Cela vas pripoveduje o tej zgodbi. Ko sem šel pasti živino sem videl moža, ki se je grel v kravjaku, prišel sem bližje. Takoj sem vas prepoznal. Eni od svojih krav sem rekel, naj vam gre povedat, da mi morate takoj poljubiti podplate in zloščiti kopita vsem kravam! Krava je to takoj storila. Vi ste jo ubogali in storili vse naročeno.« Kralj je skočil s prestola in se zadrl na kmeta. »TO SEVEDA NI MOGOČE!« Kmet pa je zgrabil priložnost in rekel: »No kralj, sedaj pa le poljubite moje podplate in zloščite kopita vsem mojim kravam.«

Alja Deronja, 5. a

Iskanje čudežne detelje

Bili so trije prijatelji, ki so živeli v vasi in so se pred kratkim sprli. Ta vas pa je imela eno samo hišo. Nekega dne pa so se odpravili na iskanje čudežne detelje v gozd. Hodili so po gozdu brez dreves. Ko so prišli na travnik brez trave, so začeli iskati čudežno deteljo. Iskali so in iskali, ko pa se je zvečerilo, sta dva rekla, da detelje nista našla, in tretji, da je ni videl. Tako so se odpravili domov. Naslednji dan so se odpravili v gozd. A še pred odhodom sta dva sporočila, da sta bolna, in tretji, da ima angino. Čez leto dni pa so se ponovno odpravili na iskanje detelje in našli so – eno. Bili so tako veseli, da se niti eden ni zasmel. Odpravili so se proti domu in jo na poti izgubili. Doma so na list prilepili deteljo, ki so jo izgubili. List so prilepili na stran hiše, ki ni imela stene. Tako je list odneslo neznano kam.

Špela Potočnik, 6. a

Narobe pravljica

Nekoč čez dva tedna so živeli trije dečki: dva sta se odpravila na sprehod, tretji pa je z njima šel malo hodit. Na travi sta dva dečka zagledala listek, tretji pa ga je našel. Pisalo je: dve čudežni detelji rasteta na pašniku zraven gozda, tretja pa ob gozdu na pašniku. Dva dečka sta se lotila iskanja, tretji pa jih je hotel najti. Ko so prišli do njih, je dve pojedla koza, tretja pa je kozi potešila lakoto. Nato je krava zraven koze dvignila glavo. Zazvonil je njen zvonec in narobe pravljice je konec.

Lenart Vehar Menegatti, 6. a

Narobe pravljica

Nekoč je živel možicelj iz niča. Imel je nos iz niča, usta iz niča, obut je bil v čevlje iz niča, hodil je z nogami iz niča in pisal z rokami iz niča.

Nekega dne je možicelj iz niča šel v šolo, kjer je pisal z nalivnikom iz niča v zvezek iz niča. Ko je prišel domov s torbo iz niča, je ugotovil, da ni nič napisal. Ni si mogel predstavljati, kako je vse iz niča, ker ga ni

bilo. Po radiu se je oglasilo: »Danes se je s tega sveta poslovil dragi, predragi možicelj iz niča. Rojen leta nič in umrl leta nič, po domače en sam nič. Domači odklanjajo cvetje. Žare ali krste ne bo, ker je pokojnik iz niča, po domače ni obstajal. Pogreb bo ob 0.00 v kraju Niče, zato dragi poslušalci, nikar preveč ne razmišljajte, da ne boste tudi vi umrli.«

Klemen Šivec, 6. a

Učenke in učenci petih razredov so v skupinah po štirje napisali zgodbe po sledečem navodilu:

V skupini sestavite najbolj neverjetno zgodbo iz zgolj petih povedi. Vsak učenec oblikuje po eno poved, in sicer tako, da je le-ta nadaljevanje predhodne povedi.

Prav vsi so dokazali, da jim neverjetnih idej nikoli ne zmanjka.

Najbolj neverjetne zgodbe...

Sramota na kvadrat

Nekega dne sem šel v šolo s prevelikimi hlačami.

Naskrivaj sem jih držal z rokami. Hodil sem po stopnicah in hlače so se mi zataknilo za žebelj. Hlače so mi zdrsnile z mojih nog in prikazale so se rožnate spodnjice. Zato so se mi ves dan vsi smejali.

Julijan, Elin, Ajda, Anže, Sara

Debela Zemlja

Nekega dne se je Zemlja razdelila na 50 planetov. Iz Zemlje je curljala zelena kri trave. Na koščke planetov so se naselili roza marsovci s špangicami in čopki ter daliplanetom imena Roza planetek, ker so imeli radi to barvo. Vsi ljudje, ki so takrat živeli na Zemlji, so postali modri in zeleni marsovci. Nato je izbruhnil vulkan in pokopal vse marsovce.

Aljaž, Lenča, Tomo, Ana, Martin

Na pomoč

Bila je temna noč, vrata v gradu so močno zaloputnila in zbudila kralja. Kralj se je tako ustrašil, da se je polulal v spodnjice s srčki. Vrata kraljeve spalnice so se odprla in skozenj je stopila kriva ženska v črnem plašču. Kralj je bil zelo prestrašen, saj je mislil, da je to čarovnica. Ženička si je snela kapuco in ugotovila sta, da sta mati in sin.

Pia, Živa, Valter, Marcel in Žiga

Poroka

Nekega dne se je bog Had odločil, da se poroči s Perfemoropozo, boginjo cvetja. Priča je bil njegov pes Cerbel. Muca Perferida je bila zaljubljena v psa Cerbela, zato je bila dvojna poroka. Šli so v kino, kjer so gledali Mokre tačke. Čez nekaj dni so šli na poročno potovanje na Bled.

Luna, Ožbej, Kaja, Anamarija, Peter

Ajda Frlic, 5. b

UGANKE

Po dimnikih prihaja, prinese nam reči,
da srečni bomo konec leta vsi.

Gora je velika, v Julijskih Alpah tam stoji.
Največja pa je tista, ki krasijo glave jo tri.

Najnižja vzpetina v Žirovski je kotlini,
na njej pa križ še zdaj stoji.

Za gospodom velikim sonček se skriva,
včasih iz njega tudi dež naliva.

Ajda Frlic, 5. b

Namesto nosu zelenjavo ima,
hladen je in velik.

Celo zimo na plani stoji
poleti pa v nebesa odhiti.

Zaira Logar, 5. b

Pada dol z oblakov,
se sveti in blešči,
ko pade dol na zemljo,
se otrokom zaiskrijo oči.

Se spuščajo po snegu,
drvijo dol po bregu,
so dolge in drseče,
ko zavijaš, sneg v zraku meče.

Poleti je zelena,
pozimi zasnežena,
okrasimo jo lepo,
da božiček, kaj prinese pod njo.

Erazem Kavčič, Timotej Poljak, 4. c

Kaj je rjavo in se
skriva v luknji,
tam pod zemljo
tiči in celo zimo smrči.

Jernej Kavčič, 4. c

Maja Sedej, 4. a

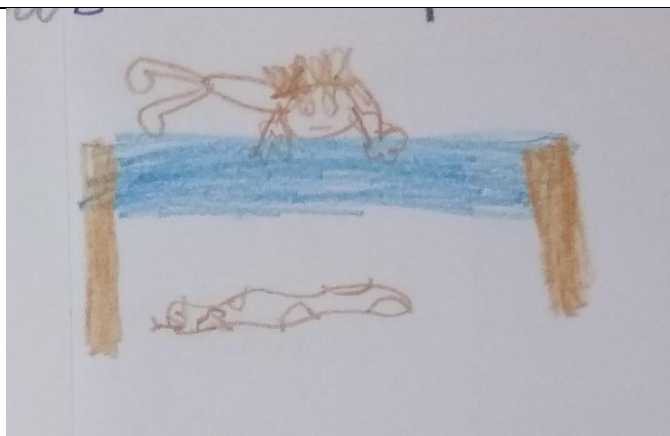
BODI PESNIK

Kače

Pod našo posteljo so kače,
ki jim pravijo klopotače.
Zelo glasno sikajo
in se ne umikajo.

Izgledajo kot netopirji
in malo tudi kot vampirji.

To je dobra pesmica – se mi zdi,
zdaj pa me več ni.

Aljaž Gaber, 3. b

Duh Puh

V moji hiši živi strašen duh,
imenuje se Puh.

Grozen je zelo!

Grozno, grozno!

Poje vse,

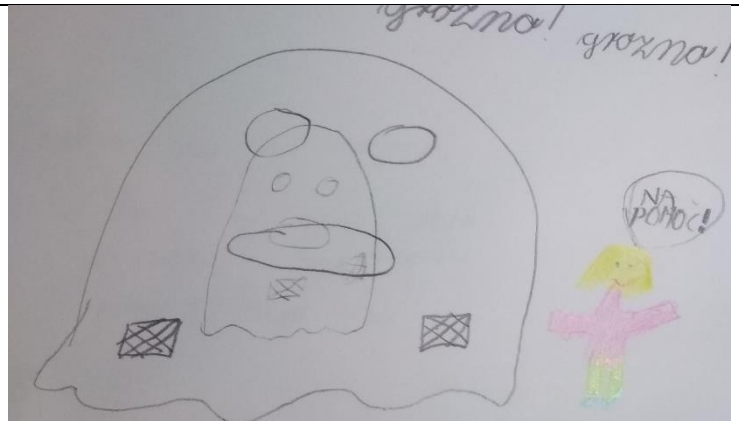
A najraje ima Kajo.

Grozno, grozno!

Dokler Zala ni spoznala,

Da duh Puh ne obstaja.

Grozno, grozno!

Zala Mali, 3. b

Duh

Duh rdeče je pobarvan,

Modre in rdeče zobe ima.

Kar pri nas doma živi

In kar tako renči

Mama pravi, da ga ni,

A jaz ga vidim kako renči

In kako igra se z mojimi stvarmi,

Ponoči sanje krade,

Zjutraj pa ko se zbudim,

Grozno zarenči.

Iz ust pa mu grozno smrdi.

Terezija Praznik, 3. b

<p>Rumena</p> <p>Rumeno je sončece, rumena je sončnica. Rumeni smo mi, rumeno je vse. Rumeno nebo – kako je lepo.</p> <p>Alanija Jenko, 3. a</p> <p>Modra</p> <p>Modre so moje oči, modri smo otroci vsi. Modro je naše nebo in prelepo morje mirno. Modra je moja kapica in tudi tvoja jopica.</p> <p>Nana Zupančič, 3. a</p>	<p>Rumena</p> <p>Rumeno je sonce, rumen je bonbon, rumena je soba, rumen je balon.</p> <p>Rumene so zvezde, rumeno je vse, rumeno je vse, ko vroče nam je.</p> <p>Tudi luna je rumena, je rumena kot limona, a vseeno ni presladka kot vselej dva bonbona.</p> <p>Rada imam tole rumeno, ampak ne preveč, saj rumena ni dovolj, da bila bi mi všeč.</p> <p>Kristina Cankar, 3. a</p>
<p>Pošast</p> <p>Živela je pošast zelena, je bila zares zmedena.</p> <p>Jedla je kar je uzrla, a dihurja ni požrla.</p> <p>Majhna je bila za palec ali pa za kak kazalec.</p> <p>Vedno je bila zelena, a je žrla že rumena.</p> <p>Res je rada klepetala, a je raje potovala.</p> <p>Kristina Cankar, 3. a</p> <p>Krokodil</p> <p>Krokodil iz reke Nil je prestrašil vse levinje, potlej se odpravil v reko je in se malo je sprostil.</p> <p>Razjezil se in</p>	<p>Strašno</p> <p>Tam za vrati nekaj strašnega brenči. Tam za vrati nekaj se premika, kot da bi se duh sprehajal. Joj! Kaj pa če je strašni duh, ki otroke žre! Joj! Bežimo!</p> <p>Lana Mlinar, 3. a</p> <p>Slon</p> <p>Bil nekoč je neki slon. Kakšen slon? Divji slon. Kaj je delal? Nič ni delal, samo travo je pojedel.</p> <p>Tinkara Kokelj, 3. a</p>

prestrašil vse mladiče in steptal je vse rastline... Sprijaznil se in vse spustil, vse življenje je lepo in umirjeno živel.	
--	--

Zarja Kopač, 3. a

Rdeča

Rdeča je šminka,
rdeč je pulover,
rdeča je lava
in rdeč je ogenj.

Rdeča je barvica,
rdeč je lak,
rdeče so hlače
in rdeč je mak.

Anja Razingar, 3. b

Rdeča je lepa srčasta barva.
Rdeče so ustnice.
Rdeči so listi, ki rastejo na drevesih.

Rdeči flomastri zelo lepo drse po listih.
Košček zastave je lepo rdeč.
Rdeča je zelo lepa barva.

Tadej Filipič, 3. c

Parkelj

Bil некоč je velik parkelj.

Kakšen parkelj?

Strašen, grozen parkelj!

Grozno, grozno!

Kadar glasno zarenči,

dolg jezik mu iz ust štrli.

Kakšen jezik?

Rdeč, krvavi jezik.

Grozno, grozno

Velike njegove so oči,

V njih peklenski ogenj se žari.

Kdor med letom priden ni,

naj njegove verige se boji.

Kakšne verige?

Dolge, glasne verige.

Grozno, grozno!

Manca Demšar, 3. b

Duh

Ta duh živi v moji kleti.

Ta duh ima štiri modre oči.

Če me vidi, mi v glavo meče sadje.

Grozno, grozno!

Moja sestra mi ne verjame,

Ker misli samo na svoje zadeve.

Le kje je zdaj?

Kar izginil je!

V moji postelji leži?!?!

Grozno, grozno!

Kaja Kosmač, 3. b

Topla rumena

Rumeno je sonce,

vroče kakor lava.

Rumena je skodelica

v kateri je vroča kava.

Rumene so zvezde,

ki na nebu žarijo vso noč.

Rumena je luna,

ki ima na nebu posebno moč.

Rumena je topla,

ki nas greje

in vedno, ko jo pogledamo,

se nam zdi topleje.

Tara Krvina, 3. c

Rumena

Rumeno je sonce in seno.

Rumena je barvica

in lahko tudi denarnica.

Rumen je moj pas.

Hiše so rumene

in rože rumeno cveto.

Rumena ni slepa,

ampak zelo lepa.

Lia Krvina, 3. c

Rdeča

Rdeče so ustnice in češnje,
rdeča je kri,
ki teče iz človeških stvari.
Rdeča je ura,
ki te zjutraj zbudi.
Rdeča je ljubezen.
Rdeče so lučke na smrečici
in rdeč si včasih tudi ti.

Đorđe Marjanović, 3. c

Modra

Modro je nebo,
modra je reka,
modro je morje
z velikimi valovi.

Modra je teta zima,
ki nate sneg potresa.
Ampak nič ti ne bo hudega,
saj si zelo topel.

Moder je sneg,
ki pada z neba na breg.
Ko zmrzne modri cvet,
postane moder cel velik svet.
Matic Podobnik, 3. c

Pes

Pes je nekaj mehkega,

toplega in posebnega.

Nikoli ti ni dolgčas.

Če z njim se naokrog podiš,
dirkaš, tečeš in se loviš.

Pes je lahko tudi nevaren,
a vsak pes nekoga ima,
ki nanj paziti zna.

S psom se da tudi govoriti
in nič se ne boj,
ne bo te izdal, ne.

Čeprav pes ti vse pove z očmi,
zaupljiv je brez skrbi.

Mija Novak, 4. b

Prijatelj

Prijatelj ti vedno stoji ob strani,
in te pred drugimi brani.

Prijatelj te ima neizmerno rad,
in te podpira, da vedno pokažeš svojo dobro plat.

Prijatelj ti vedno pomaga,
in zate veliko časa vlaga.

Prijatelju nameniš veliko svojega prostega časa,
ko pa se združita sta enotna kot masa.

Tjaša Eniko, 7.b

Prvi šolski dan

Šola spet se je začela,
jaz do nje sem prihitela.

Prva ura je minila,
druga pa se že odvija.

Ko pouk je že pri koncu,
nekaj kuha se v šolskem loncu,
brž odpravim do kosila,
in že berem iz berila.

Larisa Režen, 7. b

Poleti

Poleti so travniki pisani,
veliko metuljev,
vsi slabi trenutki izbrisani,
povsod je polno draguljev.

Poleti gremo na morje,
ker čakajo nas palme in obzorje,
poleti sonce sije,
in nas z vročico oblije.

Larisa Režen, 7. b

Brat

Doma dva brata imam,

ter ju le s težka dam.

Včasih sta tečna kot muhi,

ali pa pridno jesta njuni juhi.

Nalogo mi pomagata narediti,

ter včasih kakšen sok popiti.

Če se mi zgodi nesreča ,

sta onadva moja edina sreča.

Ines Šubic, 7. b

Gozd

V gozdu je mirno,

tam dobiš domišljijo izvirno.

Veje premika lahen piš,

čez gozdno stezico prijadra miš.

Na jasi je polno borovnic,

kakor pri pekarju potic.

Tam radi zberejo se zajčki mladi,

ter lisjaki stari.

Ines Šubic, 7. b

Kako premagati dolgčas

Bil je dolgčas,
nisem vedela, kaj bi počela,
pa sem knjigo v roke vzela:
ta domišljija,
ta fantazija -
tega sem si želela.

In stekel hitro je čas -
čtivo dober je prijatelj naš.
Pa čeprav morda ti nisi ravno za domišljijo,
ne reci še adijo!
Pred tabo ni niti ena ovira –
med knjigami vedno na voljo velika je izbira.

Nika Dolenc, 7.a

Svet domišljije

V svetu domišljije vse je mogoče,
v njem lahko se zgodi, kar hoče.

V svetu domišljije nič ni napačno,
temveč vse je privlačno.

V svetu domišljije
ne obstaja meja fantazije.

V svetu domišljije dolgčas ni poznan,
že dolgo nazaj je bil iz sveta pregnan.

Nika Dolenc, 7. a

Reformacija

Martin Luter je na vrata pribil 95 tez,
ker vseeno mu ni bilo,
kaj cerkev počne,
in, da ravna z ljudmi tako.

Taki ljudje so živeli tudi pri nas,
Primož Trubar eden izmed njih je,
napisal je prvi slovenski knjigi,
Abecednik in Katekizem imenujeta se.

Premalo se zavedamo,
kako nas zaznamujeta
in kakšen pomen imata za nas,
saj prve besede v knjižni slovenščini prikazujeta.

Reformacija je zelo pomembna,
Kaj vse so storili za nas,
ne smemo pozabiti,
povejmo to z veseljem na glas.

Lučka Kozamernik, 9. b

Reformacija

V 16. stoletju se je začela
cilj prenovitev cerkve je imela.
Njen začetnik Martin Luter je bil,
ki na vrata svete stavbe 95 tez je pribil.

Najbolj meščane je motilo to,
da pri spoved plačeval odpustke so.
Odpustki so bili glavni motiv,
saj župniki na ta način služili so.

»Dnar« od odpustkov namenjen cerkvi je bil,
kar je meniha Lutra zlo zmotil.
Meščani proti bogatenju cerkva so se borili,
ker duhovniki niso svetemu pismu sledili.

Na Martinovih tezah je pisalo,
da narodnega jezika bi se pri mašah posluževalo.
Potem pa prve knjige pojavijo se,
Primož Trubar napisal jih je.

Tudi če Abecednik in Katekizem tanki knjigi sta,
nam Slovencem veliko pomenita.
Leto 1550 ju je spisal,
a kljub cenzuri obdržal.

Bohorič in Dalmatin kasneje znanje širita
in se tudi duhovnikom zamerita.
Nato je protireformacija prišla
in vse pridobitve ukinila.
Zdaj se le zamislimo,
kaj vse so 500 let nazaj
zavedni Slovenci naredili za naš raj.

Natalija Habjan in Tina Grošelj, 9. b

Lena Kristan, 4.a

BODI PISATELJ

500 LET REFORMACIJE

Reformacija je versko, politično in kulturno gibanje. Takrat so ljudje želeli, da bi se cerkev prenovila. Vse to se je začelo v srednjem veku, ko si je cerkev na račun ljudi ustvarila velik dobiček-odpustki (živel so v nasprotju s Kristusovim naukom). Ljudje so si želeli, da bi cerkev postala preprosta in bi se približala ljudem.

Takrat pa je nastopil nemški duhovnik Martin Luther, ki je na vrata cerkve nabil 95 tez, v katerih je napisal vse slabosti cerkve. Zaradi tega ga je papež izobčil in ta je v tem času prevedel Biblijo v nemščino. Leta 1530 pa je bilo teh reformatorjev, kateri so se pridružili Martinu že toliko, da so se ločili od cerkve-postali so protestanti, ko se je ta vera razširila, pa so protestanti s katoliško cerkvijo sklenili Augsburški verski mir. Protestanti so temeljili na odpravi celibata, revni cerkvi in niso priznavali papeža.

Tudi na Slovenskem se je kmalu pojavil Luthrov nauk. Tega so prinesli trgovci in študentje. Organizirati so se začeli protestantski krožki. Tako so se tudi pri nas začeli pojavljati protestanti: Primož Trubar, Jurij Dalmatin, Adam Bohorič ... ti so začeli pisati knjige v domačem jeziku, katere pa so knezi (ki so bili katoliške vere) zažigali.

Primož Trubar je postavil osnovo slovenskemu knjižnemu jeziku ter prvi uporabil besedo Slovenec -»Ljubi Slovenci«. Torej za prvi slovenski knjigi je zaslužen največji slovenski protestant Primož Trubar. V času

reformacije smo Slovenci dobili tudi Biblijo v svojem jeziku ter prvo slovnico slovenskega jezika z naslovom Zimske urice.

Reformacijo je nadomestila protireformacija, ki je uvedla rekatolizacijske komisije, ki so požigale knjige – zato se jih ni ohranilo veliko; preganjale so tudi protestante.

Pred približno petsto leti so se ljudje pričeli postavljati katoliški cerkvi po robu in s tem omogočili oz. izoblikovali cerkev, ko jo poznamo danes. Postavili so temelje naše pisave, se borili za boljšo prihodnost sebe, svojih družin ter naroda.

Zaradi reformatorjev, ki so nam lahko za zgled, najdemo motivacijo, s katero si pomagamo v različnih bitkah. Reformatorjem se lahko zahvalimo za vse pridobitve in novosti, ki so slovenskemu narodu prispevale ohranitev in lepšo prihodnost.

Veronika Tratnik, 9. b

Rešitelj

V novem naselju je v bloku živel fantek Jan. Jan je hodil v 5. razred osnovne šole. Imel je veliko prijateljev, s katerimi je po pouku hodil na igrišče igrati nogomet. Ko je prišel domov, je naredil domačo nalogo, potem pa pojedel kosilo. Zvečer je s staršema gledal televizijo.

Najbolj mu je bilo všeč, ko so ob nedeljah hodili k dedku na planino. Dedek je bil na žalost že v letih in njegovo zdravje se je slabšalo. Dedek je bil vedno bolj slab, zato so ga Jan in njegovi starši začeli vsak dan obiskovati. Dedkova želja je bila, da se Janov oče z družino preseli na planino. Obljubili so mu, da se bo ta želja izpolnila. Kmalu so začeli preurejati hišo na planini in na božič so se preselili.

Dedek je bil zelo srečen. Dedek in Jan sta redno hodila na sprehode in Jan je dedku zaupal svojo željo, da bi mu starša kupila psa. Dedek mu je rekel, da je s psom veliko dela in da se starša ne bosta strinjala s to idejo. In res je bilo tako. Dedek je poskušal prepričati starša v nakup psa, a brez uspeha.

Po novem letu je dedek zbolel. Nekega jutra se ni več zbudil. Jan je bil zelo žalosten, saj je izgubil dobrega prijatelja. Vsak dan je hodil na sprehod v gozd tja, kjer sta se včasih sprehajala z dedkom. Nekega dne pa je Jana med sprehodom napadel volk. Jan je na ves glas klical pomoč.

Njegove krike je zaslišal pes, ki mu je pritekkel na pomoč. Pes je bil močan in se je dobro boril. Pes je nekajkrat ugriznil volka in volk je pobegnil. Jan je ležal na tleh, pes pa ga je lizal po obrazu. Jan in pes sta stekla proti domu. Jan je vse povedal staršem. Starša sta Janu oskrbela rane, psu pa dala kos mesa v zahvalo. Starša sta rekla, da psa ne bodo mogli obdržati. Jan je v joku stekel k jablani, ki je rasla ob hiši. Ležal je pod jablano in odprl oči. Sonce je bilo kar visoko na nebu. Čebele in čmrliji so obletavali listje in sadeže, mravlje so se v kolonah sprehajale po deblu gor in dol, ena kolona proti vrhu, druga proti zemlji. Zapihal je lahen vetrc. Listje je zašumelo. To je bila glasba, ki jo je poslušal najraje. Zažvižgalo je skozi vejevje, zatrepotali so listi, zamigetala je svetloba sončnih žarkov, odprlo se je jasno nebo.

V daljavi se je zaslišal pasji lajež. Po pobočju je pritekkel njegov rešitelj. Rešitelj je imel za ovratnico zapet listek, na katerem je pisalo, da lahko obdržijo psa. Na listku sta bila podpisana Janova starša. Jan je ves vesel stekel proti hiši. Staršema je rekel, da bo psu ime Timi.

Ko je Jan mislil, da ta dan ne more biti boljši, sta mu starša povedala, da bo dobil sestrico. Jan je bil zelo vesel.

Jan, starša, sestra in Timi so srečno živeli na planini. Iz nebes pa jih je gledal dedek in se veselo smejal. Bil je srečen.

Lara Bogataj, 6. a

Tvoje zelene oči

Noč.

Prehajanje iz ene resničnosti v drugo.

Brezglasna spokojnost.

Sanje so še vedno žive in resnične. Polagoma ugašajo. Se spreminjajo v nič. Le s silo jih je moč obdržati pri življenju.

Odprte oči.

Soba v temi.

Sence znanih predmetov; ure, zofe, ptičje kletke, mize, omare ...

Papagaj še vedno spi in v snu nekaj čivka, nekaj sanja.

Polna luna na nebu.

Smreke se izrisujejo v mrak, pasji lajež je zamrl.

Prehod iz sanj v življenje.

Ne morem se premakniti. Moja roka je čisto porezana. Kaj za vraga se je zgodilo?

Zagledam jo, po tihem odpira vratca ptičje kletke, obraz pa ji osvetljuje svetla luna, ki sije skozi okno. Ne prepoznam te vitke, koščene postave, ki mi kaže hrbet. V paniki se hočem čim prej odvezati z dotrajane zofe kožne barve in steči iz te, tako znane sobe. Na mojo nesrečo me sliši, in v istem hipu močno pribije vratca kletke in se kleče usede pred neudobno zofo, na katero sem še vedno trdno privezan. Ne pokaže mi obraza. Tako ali tako je ne bi moral videti, saj nikjer ne najdem očal, ki jih nujno potrebujem.

»Zdravo Srček. Spati nisem morala dneve in noči, ker sem te tako zelo pogrešala. Ni bil prav dolg tale tvoj spanec, kaj? Komaj sem čakala, da se zbudiš, da se bova lahko malce pogovorila.«

Ignoriram njeno govorjenje in zmedeno iščem po prostoru, da bi našel način, ki bi me rešil tega zatohlega prostora.

»Govori, Srček. Tako nestrpno sem čakala, da bom spet zagledala ta tvoj čudovit obraz. Vsi v mojem življenju me zapuščajo ali pa jih ubijem. Ti pa me ne boš, za vedno boš ostal tu in bil samo moj. Varovala te bom z lastnim življenjem, moj najljubši.«

Sedel sem tam v tišini, nemočen, ona pa je samo zrla skozi okno, ki je v sobo spuščal vsaj malo svežega ledeno mrzlega zraka, ki mi je tresel vse kosti v mojem telesu.

»Moj najljubši, veš, ne krivi mene. Zahvali se tvojemu očetu, da me je naredil tako. Prav rad bi me lahko imel, tako kot včasih! Saj me imaš, kajne Srček? Poglej, kako velika je sedaj tvoja nova soba! Veš, kako skrbno sem vse skupaj načrtovala. Oh, saj vem, da misliš, da sem zmešana.«

Planila je v zaigran jok, lahko sem slišal, da ne joka zares, četudi je nisem videl.

Kaj hoče od mene in kdo sploh je? Bruhnem v grozovit jok, ki ga ne morem ustaviti.

Nemudoma vstane in dvigne obraz le en centimeter od mojega. Čutim, kako piha vame vroč zrak. Čutim, kako zelo srečna, a hkrati zmešana je. Gleda me s svojimi ogromnimi zelenimi očmi, pod katerimi je ostanek razmazane maskare.

V glavi se mi zamegli. Spomini. Čeprav komaj kaj vidim, vem, da je ona. Te velike zelene oči. Ona je. Vendar, kako je to mogoče?

~

En dan prej ...

Sovražim božič. Kako zelo mi je ta dan spremenil življenje. Star sem bil komaj tri leta, ko je moja mamo ubil ulični ropar, ravno v trenutku, ko me je prišla gledat na predstavo, v kateri sem igral le butasto, nepomembno drevo. Življenje je izgubila, da bi videla svojega triletnega sina stati sredi odra, oblečenega v drevo. Nikoli se nisem nehal obtoževati zaradi njene smrti. In nikoli se ne bom nehal.

Moj oče je bil spodletel podjetnik, alkoholik in predvsem zguba. Sovražil sem ga iz dna duše. Sploh tisti dan, ko je v moje bedno, nesrečno življenje pripeljal novi nesrečnici, mojo mačeho Melisso, z njo pa tudi njeno hčer.

Tudi to jutro, ko me je peljala na uro k psihiatrinji, sem na njenem obrazu videl ogromno okroglo vijolično modro liso, ki je bila brez večjega uspeha pokrita z debelo plastjo pudra, ki pa še vedno ni mogel zakriti očetovih grozot.

»Zakaj ne pobegneš, Melissa?«

»Srček, ne bom te pustila sama z njim, tudi če moram zaradi tega trpeti njegove udarce. Zame si vse. Si kot moj lasten sin.«

Se ji je mogoče zmešalo? Zame prenaša udarce, mojega pijanega očeta in to naše bedno življenje. Peljeva se mimo ulice, kjer naj bi ubili mojo mamo. Zajokam, kot sem včasih, in Melissa me nežno poboža po laseh in me napodi iz avta v ogromno razpadlo stavbo.

»Pozdravi Bethy, Srček!«

Kako sem sovražil, ko me je klicala Srček. Tako me je klicala mama.

Ko vstopim v majhno, zatohlo sobo, me notri že čaka dr. Bethy.

»Žalostna je ta moja pisarna, kajne, moj najljubši, poglej, kakšno je naše življenje.«

Razgledam se po umazanih belih stenah, v vsakem drugem kotu je večja plesen. V enem je stara omara, ki je že napol razpadla, v drugem pa ovenela sobna rastlina. Po stenah so slike vseh vrst papig in drugih ptičev, dr. Bethy namreč obožuje ptiče. Drugega kot tega in pisalne mize z dvema starima stoloma v pisarni ne najdeš.

Odkimam in se ji zasmejem »Oh, seveda ne, slike prav poživijo celotno pisarno doktorica.«

»Torej, Mitch, povej mi. Prihodnji teden bo 15. obletnica mamine smrti, povej mi kaj o njej.«

Ne vem, kaj mi je danes. Po navadi mi je bilo o mamini smrti tako težko govoriti, danes pa imam občutek, da ji lahko povem vse o njej.

»Že tako je mama tako zelo trpela zaradi našega revnega življenja, potem pa je bil tu še moj oče. Kako boli, ko se zavem, da je umrla v temačni, umazani ulici, po kateri je morala hoditi vsak dan, saj naše stanovanje nikakor ni bilo v kašni razkošni soseki. Skoraj vsak dan si slišal, kako so v ulici nekoga zabodli, to je bilo že nekaj popolnoma običajnega. Zakaj je to nekaj tako običajnega, gospa Bethy? Zakaj nikogar ne zanima, kako je umrla? Zakaj ne zanima niti očeta? Umrla je zaradi mene, gospa. Nikoli si ne bom oprostil in to veste ...«

Bethy me je pozorno poslušala. V parih urah ni rekla niti besede ali me prekinjala. In to sem tako zelo cenil. Pri njej sem lahko le jokal, jokal, dokler mi ni zmanjkalo solz.

Dve uri joka o svoji materi sta mi presneto dobro deli. Kako mi prijajo seanse z doktorico Bethy, čeprav imam kdaj o njej čuden občutek, kot da bi dejansko ona rabila te terapije, saj včasih s svojimi izjavami izpade kar malce nora.

Pred stavbo, v kateri ima pisarno gospa Bethy, mladi deklici s svojo mamo prodajata limonado. Ker po nekaj urah stalnega govorjenja kar umiram od žeje, plahima, nekoliko prestrašenima deklicama dam denar za limonado.

Hoja domov se mi vedno tako zelo vleče, vendar zaradi tako dolge seanse je sedaj že večer, v tem času pa ni dobro hoditi po ulicah našega kriminalnega mesteca. Po dobrem kilometru hoje po majhnih, stranskih ulicah me neka majhna drobna postava še kar zasleduje, vendar si ne upam pogledati nazaj.

Ne vem, kaj se dogaja z mano, vendar postajam vedno bolj omotičen in zato tudi vedno bolj in bolj prestrašen. Na srečo sem že nekaj metrov pred našim stanovanjem, zato tečem, kolikor me nesejo noge, da bom čim prej doma. Ugotovim, da bo polsestra prespala pri prijateljici, Melissa pa dela. Nimam ključev. Kaj naj naredim? Moj vid je vedno slabši, začnem se tresti in sedaj sem izredno prestrašen. Ker nimam izbire s pestjo razbijem šibka, poceni narejena steklena vhodna vrata našega stanovanja in poskušam čimprej priti do kopalnice, da bi si povezal roko. Vendar me moje telo ne uboga več. Noge me ne nosijo več, trdo padem na tla. Tresem se in počasi izgubljam zavest. Vrata za mano se po tihem in počasi odprejo. *Prekleta, naj me kdo reši.*

~

»Mama, saj to ne more biti res. Kaj se dogaja? Si to res ti?«

Okoli obraza mi zavije njene mrzle, koščene roke in me poljubi na sredino čela.

»Srček, toliko časa sem te iskala in iskala načine, da te dobim nazaj v svoje naročje. Moj najljubši, morala sem pobegniti pred očetom. Nisem več morala trpeti njegovih udarcev, mogla sem zaigrati svojo smrt, da sem lahko pobegnila pred njim. Sploh ne veš, kako sem uživala teh nekaj zadnjih let. Vidiš ta denar? Veš, ukradla sem ga in zdaj je najin.«

Pokaže mi kup denarja, na katerem je več deset tisoč evrov. Začnem jokati. Tudi ona joče. Samo sediva tam, jaz privezan, ona pa me objema in jočeva več minut.

»Izvoli Srček, zdaj ti lahko odrežem to vrvi, ne rabiš biti več privezan.«

Ko me osvobodi ene roke, mi poda nož, da bi se z njim odrezal drugo vrv, ki me veže na to zofo. Jaz pa dobro vem, da ni moja mama nobena druga kot tista, ki me je vzgajala 15 let v dobrega človeka in to je Melissa.

Nož, ki mi ga je dala, ji zarijem globoko v srce. Velike zelene oči počasi izgubljajo iskro v njih. Zdaj bo zares mrtva.

Zala Kopač, 9. b

Zgodba njegovega življenja

Ležal je pod jablano in odprl oči. Sonce je bilo kar visoko na nebu. Čebele in čmrliji so obletavali listje in sadeže, mravlje so se v kolonah sprehajale po deblu gor in dol, ena kolona proti vrhu, druga proti zemlji. Zapihal je lahen vetrc. Listje je zašumelo.

To je bila glasba, ki jo je poslušal najraje. Zažvižgalo je skozi vejevje, zatrepetali so listi, zamigetala je svetloba sončnih žarkov, odprlo se je jasno nebo.

Pogledal je na svojo ročno uro. Pred kosilom je imel časa še na pretek. Pomislil je na vse možne dejavnosti, ki so mu bile na voljo. Odločil se je za sprehod ob reki.

V miru in glasbi narave je ležal še kakšno minuto, nato pa vstal in pobral skromen nahrbtnik. Poveznil si ga je na desno ramo. Ni bil težak – v njem sta bili le knjiga in plastenka vode.

Jablana, pod katero je malo prej ležal, je bila od reke oddaljena le okoli 100 metrov. Tam je bil glasbi dodan še prijeten zvok reke. V prepričanju, da je sam, je sledil počasnemu toku.

Nenadoma je za seboj zaslišal pok vejice. Z naglico se je obrnil. Videl ni ničesar sumljivega. Verjetno je bila le veverica, je pomislil.

Prispel je do kotička, kjer si je vedno vzel čas za sedenje na skali ob reki. Tudi ta dan svojih navad ni spreminjal – usedel se je na prijetno hladno skalo ter iz nahrbtnika vzel knjigo. Prebral jo je že vsaj petkrat, a to ga od tako dobre knjige nikoli ne odvrne.

Spet je zaslišal zvoke. Niso ga prestrašili, a še vseeno se je odločil, da pogleda prek ramen.

Še preden pa je premaknil glavo, je na vratu začutil boleče-pekoč občutek. Obrnil se je, a videti ni mogel ničesar, ker je bilo vse zamegljeno.

Bil je preveč utrujen, da bi bil prestrašen.

Tema. Mraz. Tišina. Vonj po plesni. Čutil je tesno vrv okoli rok in lepilni trak na njegovih ustih. Kje je? Zakaj je tu? Kaj se je zgodilo?

Bil je na smrt prestrašen. Mislil je na vse mogoče scenarije, ki bi se mu lahko pripetili. Rad je namreč bral in gledal kriminalke, zato je vedel, da se ne bo zgodilo nič kaj prijetnega. Ali ga bo policija našla do časa?

Nenadoma je zaslišal škripanje. Predvideval je, da je nekdo odprl vrata, saj je v prostor prodril pramen svetlobe.

Srce mu je začelo divje biti, ko je zaslišal korake, ki so se mu počasi približevali. Kar naenkrat pa je pred seboj zagledal moža s srhljivo masko, ki ga je spominjala na tiste iz grozljivk.

Dobil je občutek, da nikoli ne bo več srečen in brez skrbi. Tudi če bo prišel varno nazaj domov k svojima rejnikoma – kako bo lahko na ta dogodek pozabil?

Zaslišal je, kako je mož spregovoril z globokim in jeznim glasom: »Se me še spomniš?«

Snel je masko. To je bil vendar njegov pravi oče!

Čeprav je vedel, da to ni mogoče, je upal, da le sanja in se bo kmalu zbudil. Hitro mu je tudi zadnje upanje pošlo.

Kako je oče sploh pobegnil iz zapora? Vedel je, da bi moral tam preživeti še vsaj mastnih pet let. Kako ga je našel? Nihče ni bil v stiku z njim in socialna služba mu tudi ne bi zaupala podatkov. Zakaj ga je sploh poiskal? Saj ga ni maral, niti se z njim nikoli ni pogovarjal. V najboljšem primeru je bil oče od doma, v najslabšem pa ...

Ni si želel obujati grozotnih spominov.

»Poskrbel bom zate, sin ...«

Nikoli ga še ni poklical tako. Za trenutek je pozabil na vse, kar se je zgodilo, in mislil, da se je oče spremenil. Vendar se mu je spomin počasi vračal. V mislih so se mu vrtele slike iz dneva, ko ga je oče ugrabil.

Sreča. Glasba narave. Reka. Nato pa ... Bolečina. Utrujenost. Tema. Mraz.

Oče se ni spremenil. Prišel je, da enkrat za vselej naredi to, kar je že večkrat poskusil v njegovi mladosti.

A zdaj tu ni več mame, ki bi ga branila in ki bi jo oče nato pretepel. Zdaj ni mame, ki ga je rešila s klicem na policijo. Ni mame, ki je umrla zanj.

Ni imel več upanja. Doletela ga bo ista usoda kot mamu. Ob spominjanju nanjo so mu solze počasi kapljale po premraženih licih. V mislih se mu je prikazal prizor, ko je oče ugotovil, da je mama poklicala na pomoč. Vzel je nož in jo hladnokrvno zabodel v prsi. Spomnil se je, kako je stekel k njej in kako je policija pridvela v hišo. Policisti so ga sicer rešili usode, a njegovi mami ni bilo več pomoči. Ležala je na tleh v luži krvi, še vedno s telefonom v roki. Nikoli ni pozabil tistih oči, ki so še po njeni smrti gledale proti njemu.

»Poskrbel bom, da se pridružiš mami!«

Kot da ga sploh ne bi slišal, je spet pomislil na tisti dan. Policija ni prišla do časa. Kaj, če tudi zdaj ne bo?

Spomnil se je na prijatelje in rejnike. Zagotovo jih je zaskrbelo, ko se ni prikazal za kosilo. Ko je razmišljal o tem, se je začel spraševati, koliko časa je sploh minilo, odkar se je sprehajal ob reki. Kako dolgo je bil nezavesten?

Upal je, da je minilo že dovolj časa, da so rejniki obvestili policijo in ga že iščejo. Verjetno je policija ugotovila tudi, da je oče pobegnil. Ali bodo znali povezati pobeg z ugrabitvijo? Kaj vse bi naredil, da bi ga našli ...

Tako je bil zatopljen v svojih mislih, da sploh ni opazil, kaj se dogaja v resničnem svetu. Kmalu se je zavedal, da mora nekaj ukreniti, si pridobiti čim več časa. Oče je namreč že držal v roki rezilo.

Začel se je tresti in razmišljal je, kaj naj naredi.

»Se bojiš, kaj? Tak strahopetec si, kot si bil pred leti. Nič se nisi spremenil, ti sitnoba!«

Pogovor! Tako si bo kupil čas. S težavo si je odlepil z obraza lepilni trak.

»Kako si sploh pobegnil?«

»Kako si mi drzneš govoriti?! Tega nisi vreden!«

Oče ga je z nožem porezal po licu. Začutil je, kako mu kri teče po obrazu. Boleče-pekoč občutek ga je spomnil na trenutek, ko ga je oče ugrabil.

Če se bo živ vrnil domov, zagotovo nikamor ne bo šel sam. Predstavljal si je, kaj bi se zgodilo, če bi se k neki odpravil s sosedo. Bil bi varen. Ali pa bi oče ubil tudi prijateljico ...

Spet se je izgubil v mislih.

Sedanjosti se je zavedal šele, ko ga je oče začel spet ozmerjati.

Že je prijel nož v roke in prepričan je bil, da nima več možnosti.

Takrat pa je v prostor vdrla policija in oče je napadel enega izmed policistov. V samoobrambi je ta ustrelil očeta, ki je padel na tla. Nazadnje je bil oče ta, ki ga je doletela ista usoda kot mamu.

Naslednjih nekaj minut ni bil pri sebi. Še vedno je premišljeval o preteklih dogodkih. Ali bo lahko brez težav živel naprej?

Naslednja stvar, ki se je zavedal, je bil objem z rejniki in s prijatelji.

Občutil je kanček sreče, ki se je počasi večal.

Tega dne sicer ne bo pozabil, a živel bo naprej in se posvetil sedanjosti in prihodnosti, ne preteklosti.

Strah pred očetom je minil, začel je živeti svoje življenje.

Nika Dolenc, 7. a

Čas je treba onikati

Čas – stvar, brez katere ne gre. Z njim se srečujemo na vsakem koraku, pa vendar bi težko povedali, kaj čas sploh je. V vsakdanjem življenju se s časom ukvarjamo predvsem z vprašanji: »Koliko je ura?« ter »Koliko časa imam?«. V fiziki je čas ena od osnovnih fizikalnih količin, ki teče oziroma se neprestano spreminja. Po eni od teorij se čas v črni luknji celo raztegne ali (povsem v središču) tudi ustavi. Kaj torej je čas? Ni neka otipljiva ali vidna stvar, pojavlja se v besedni zvezi prostor – čas, v resnici pa bi le redki znali razložiti njegovo naravo.

Z naravo časa se ukvarja tudi avtor Aličinih dogodivščin Lewis Carroll s pravim imenom Charles Dodgson. Kot logik, matematik in ustvarjalec mnogih ugank in besednih iger je svoje znanje s teh področij mojstrsko vpletel v knjigo. Bralcu stvari, ki se mu sicer zdijo samoumevne, prikaže v drugačni, nepričakovani luči in s tem ohranja nepredvidljivost zgodbe, saj dogodki ne sledijo nobenemu logičnemu sistemu. Avtor nam svojo nepredvidljivost pokaže že na začetku pogovora o času, ko Alica omeni »zapravljanje časa«. Nori Klobučar se ob (za naš svet) povsem navadni frazi takoj razburi in deklico poduči, da je Čas potrebno onikati. V tem literarnem delu je čas torej poosebljen, personificiran, tako kot mnoge živali. Klobučar Čas obravnava kot osebo, s katero lahko govoriš, se z njo dobro razumeš ali ji kaj prišepneš. To bi precej spremenilo naše razumevanje sveta, mar ne?

Medtem ko Klobučar Čas dojema kot osebo, pa ima glavna junakinja Alica precej »običajen« pogled na čas in njegove značilnosti. Dojema ga kot enoto, nekaj neoprijemljivega. Zaradi tega jo Klobučarjeva

razlaga precej zmede. Tudi sama bi bila na njenem mestu precej zmedena, saj je tako razumevanje časa zame povsem novo in nenavadno. Pa vendar se je Alica hitro strinjala z Norim Klobučarjem glede prijateljstva s časom – krasno bi bilo, če bi lahko pospešili ali zaustavili čas. Meni se zdi čas kot nekakšen predmet, nekaj, kar smo si ljudje izmislili, da lažje funkcioniramo. Pa vendar je čas nekaj, kar obstaja, saj se s tekom časa stvari spreminjajo. Nisem prepričana o tem, vem le, da je časa (vsaj zame) vedno premalo. Toliko stvari imam za početi, da imam vedno nabito poln urnik. Dobra stran tega je, da mi nikoli ni dolgčas. S tega vidika ima Klobučar prav, ko meni, da moramo Čas onikati. Čas ima namreč za nas nepredstavljen pomen. Le kaj bi se zgodilo, če bi se ustavile vse ure? Naš sistem bi se podrl. To je verjetno ugotovil tudi avtor dela, ki v zgodbo premeteno vpleta motive iz vsakdanjega življenja. S kratkim odlomkom o času pisatelj v bralcu spodbudi razpravo, nekakšen miselni monolog o času in njegovem namenu ter vplivu. Rezultat tega samogovora pa je odvisen od bralčevega značaja.

Misel na to, da bi lahko usmerjali čas, se zdi tudi meni zelo vabljiva. Kako bi mi prav prišlo prijateljstvo s časom denimo pred kontrolno nalogo ali pa bi uporabila kakšen časotresk, napravo iz čarovniškega sveta pisateljice J. K. Rowling, s katero lahko zavrtimo čas nazaj. Vabljivo, kaj? No, zdi se, da nisem edina s takimi željami, saj se motiv ustavljanja časa v človeški zgodovini pojavlja že zelo dolgo. Že v otroških pravljicah lahko čudežna bitja mnogo postorijo v zelo kratkem času. Tudi v ostali literaturi ta pojav ni redek; srečamo ga v večini fantazijskih in znanstvenofantastičnih del. Človeštvo očitno že od nekdaj želi manipulirati s časom, vendar mu to zaenkrat uspeva le v domišljijem svetu.

V prebranem nonsensnem besedilu se pojavi tudi Vojvodinja, ki pravi, da se v vsaki stvari skriva nek poduk. Spominja me na odrasle, ki otrokom kar naprej solijo pamet in ne uvidijo, da obstajajo stvari, ki niso namenjene učenju in se iz njih pač ne moremo ničesar pametnega naučiti. Vojvodinja je seveda izrekla tudi dva na videz povsem nesmiselna poduka: »Od ljubezni, od ljubezni se ves svet naprej vrti«, ter »Svet bi se hitreje vrtel, če bi se vsakdo brigal za svoje zadeve.« Če ju poskušamo razumeti dobesedno, verjetno res nimata smisla, kot je ugotovila tudi Alica, v prenesenem pomenu, pa si ju vsak razlaga po svoje.

Sama si poduka razlagam precej podobno, imata namreč nasprotni pomen. Oba pregovora bi lahko poenostavljeno zapisala takole: *Če smo prijazni in ljubeči, lahko stvari nemoteno tečejo naprej, ter Stvari bi tekle hitreje, če se ne bi vtikali v zadeve drugih.* Strinjam se s prvim, in sicer iz čisto preprostega razloga. Svojo odločitev najlažje razložim z vsakdanjim primerom.

Predstavljam si skupino ljudi, ki se mora o nečem pogovoriti. Če sledijo prvemu poduku, bodo strpni, prijazni in ljubeči, razumni, poslušali bodo druge in se hitro dogovorili. Svet se bo torej hitreje vrtel, kajne? V drugem primeru pa udeležencev sploh ne bi zanimalo mnenje ostalih ljudi, zato bi pogovor zamrl ali postal nevljuden, verjetno se sploh ničesar ne bi dogovorili. To pa precej otežuje in upočasnjuje potek stvari.

Drži, da so pouki koristni, saj se celo življenje učimo, ne smemo pa pozabiti na zabavo ter se kdaj pa kdaj »odklopiti« in početi stvari brez posebnega pomena. Skratka: ne pozabimo uživati življenja!

Nina Cankar, 9.a

Živa Primožič, 4.a